

L' evolució negativa de la llengua, en democràcia

CONCULCACIONS (39)

La paraula democràcia s'ha convertit en la paraula màgica de moda que serveix de cobertura infal·lible per validar qualsevol encert o aberració. Ja som demòcrates, ja estem en democràcia, és la frase que miraculosament dignifica tota mena d'actituds i fets indistintament que el seu contingut sigui amb certesa una aproximació a la llibertat. En aquests moments la mateixa paraula llibertat no gaudeix ni d'un ús ni d'un prestigi comparable al del mot democràcia. És un error greu, deformador d'una autèntica semàntica conceptual dels mots. Potenciar el concepte de democràcia per damunt del de llibertat és convertir l'anècdota en principi fonamental. El principi fonamental és la llibertat, el bé suprem o el destí últim, per tant el principi rotund i conclusivament elemental.

Què ens ha passat amb la nostra llengua? Doncs que ha estat majoritàriament absorbida per una mal interpretada democràcia que ens està deformant completament la nostra llengua situant-la en el clos de llengua residual, foragitant-la del domini popular, com a exponent d'una salut natural que una llengua nacional ha de gaudir.

Tot aquest perjudici, ve protegit per la desafortunada imposició d'un concepte, que d'autèntica democràcia no en té absolutament res, com és el maleït bilingüisme. Ja ho hem dit i ho hem reconegut mantes vegades que no hi ha cap nació al món que tingui dues llengües nacionals. Aquest principi és una desviació de la normalitat, impulsada, com en tots els cassos per uns interessos nefastos dirigits a debilitar fins a una eliminació total la nostra llengua el català. Quan un país usa dues llengües, hi ha gat amagat, perquè de llengua nacional sols n'hi ha exclusivament una. Si repassem qualsevol cas d'un país que utilitzi simultàniament dos idiomes, ens adonarem que sempre una de les dues llengües ha estat infiltrada per uns interessos que no encaixen amb la vocació natural del país afectat. Aquest principi és absolutament indiscutible.

A Catalunya tenim el cas prou clar en la penetració de la llengua castellana, llengua natural d'un altre país, que amb diferents tàctiques segons l'època històrica, que van des de la persecució, la prohibició, la imposició i altres tècniques enganyosament justificatives, han procurat el camuflatge d'una llengua forana i insultantment agressiva, amb un veritable exèrcit d'usuaris indòmits, posicionar el seu ús amb una aparença de normalitat que ens ha d'esgarriar.

Dir, com ens han repetit fins a l'esgotament que Catalunya és un país bilingüe és una aberració de tal volum que no podem permetre de cap manera. És un engany que sols por estar emparat pels interessos més sinistres d'uns grans enemics com en són espanyols i francesos que ho professen com a exorbitants promotors d'aquest desfalc cultural i social dedicat al nostre país. Aquesta és la comminació cultural més greu que Catalunya ha rebut dels seus ocupants, que arrossega indefectiblement cap a la desaparició total de la nostra identitat.

I com sempre els nostres polítics tocant el flabiol i algun d'ells, precisament el Conseller d'Educació, Ernest Maragall proposant immersió lingüística castellana a Olot, perquè culmini una vegada més el triomf més destructiu per a la nostra llengua.

La cosa be de lluny. N'hauríem de cercar uns orígens ja un xic antics, avalats pel mateix President Pujol, quan volia magnificar la pau del nostre país en aquest terreny mentre els altres, els espanyols anaven subvertint, amb la seva silenciosa tasca, una càrrega de profunditat al pal de paller de la nostra identitat que representa la nostra llengua, per mediació de la més gran mentida del bilingüisme de Catalunya.

Tots aquests polítics es desqualifiquen per si sols i n'hauríem d'exigir una flagrant dimissió com a responsables col·laboradors del més greu atemptat contra Catalunya, fins i tot més decisiu que la pròpia guerra, pel seu contingut pretesament enganyós de que està proveït.

La prova incontrovertible n'és el deteriorament progressiu de la utilització del català, amb la inclusió d'abundants barbarismes d'origen castellà, la reculada d'una correcta sintaxi catalana i la pèrdua de frases fetes i proverbis del nostre idioma. Això no passa amb el castellà parlat a Catalunya, ni pels mateixos catalans. Si algú comet un error en llengua castellana serà titllat immediatament d'erroni o potser fins i tot d'inculte, cosa que no succeeix en català. Ens estan desculturitzant amb la llengua pròpia i convetint-nos en ignorants del nostre propi idioma. Quants "*tinc que*", "*el hero*", "*el espanyol*" (equip de futbol que no de fútbol) "*m'he caigut*", haurem de suportar?

Claudi Romeu, 1 d'agost del 07